

DE MAGIËR

Lydia Albadoro

DE MAGIËR

THRILLER ^ KABOOK

Eerste druk november 2021

© 2021 Lydia Albadoro

© 2021 Kabook Uitgevers

All rights reserved

Alle rechten voorbehouden

Omslagbeeld: Silas Manhood

Foto auteur: Kees Rutgers

Namen, personages, bedrijven, plaatsen, evenementen, locaties en incidenten zijn ofwel de producten van de verbeelding van de auteur of worden op een fictieve manier gebruikt. Elke gelijkenis met echte personen, levend of dood, of feitelijke gebeurtenissen is puur toevallig. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd, opgeslagen of openbaar gemaakt worden, in enige vorm of op welke andere manier, hetzij elektronisch, mechanisch of door fotokopie, of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Kijk ook op www.kabook.nl voor informatie over de nieuwste titels, nieuws, achtergronden en speciale aanbiedingen.

www.kabook.nl

www.lydiaalbadoro.com

www.facebook.com/kabookuitgevers

www.twitter.com/kabookuitgevers

Those that are able to see beyond the shadows and lies of their culture will never be understood, let alone by the masses...
– Plato

Van Lydia Albadoro zijn verschenen:

Doodstil (geschreven onder Lydia van Houten)

Het vervloekte huis (geschreven onder Lydia van Houten)

Prooi (geschreven onder Lydia van Houten)

Ruis (geschreven onder Lydia van Houten)

Schim (geschreven onder Lydia van Houten)

De dwaas (Connor Grant 1)

Het schaduwmeisje

“Darkness cannot drive out darkness: only light can do that. Hate cannot drive out hate: only love can do that.”

- Martin Luther King Jr.

Drie en een half jaar na de verdwijning van Riley

Connor Grant zat in de ziekenhuiskamer van Denver Health. Hij wreef over zijn roomwitte arm toen het gips was weggeslepen. Zijn haren plakten als een zwarte stoflaag tegen zijn huid. Opgelucht bewoog hij stuk voor stuk zijn vingers en daarna geleidelijk zijn pols.

‘Ho, ho. Rustig aan,’ lachte de grijsjarige man in wit vanonder zijn getrimde baard. Hij haalde de bril van zijn neus en rolde zijn stoel terug achter zijn beeldscherm. Toetste iets in op zijn toetsenbord terwijl Grant door het ziekenhuisraam uitkeek over Denvers skyline, waar de grijze lucht gevangen leek te zitten achter de witte bergtoppen van de Rocky Mountains. Torenhoge wolkenkrabbers scheidde de stad als een bastion van de ongetemde wildheid van de natuur verderop. Hij staarde dromerig in de verte, naar de donkere horizon en de grillige bergpieken.

‘Eh, Connor? Voor de zekerheid maken we graag een afspraak voor een foto, maar het ziet er op het eerste gezicht allemaal erg goed uit. Kan je alles bewegen?’

‘Ja. Alleen het voelt raar. Slap. Mijn kracht is weg.’

De man bromde instemmend. ‘Dat is logisch. Maak je niet druk, dat komt allemaal terug. De breuken zijn geheeld, en je zult er steeds minder van merken. Ik zie geen aanleiding voor complicaties en ik ontsla je dan ook uit het ziekenhuis. Trouwens, voordat je gaat, ik zal meteen nieuwe medicijnen voorschrijven. Ik zie dat je er bijna doorheen bent.’

‘Fijn. Bedankt, dokter.’

De man stond op en voor het eerst sinds weken kon Grant iemand de hand schudden, ook al was het een slap handje. Het voelde fijn dat het gips eraf was en dat hij eindelijk terug kon naar het gewone leven.

‘Maak je nog een vervolgspraak voor controle over een paar weken?’

‘Natuurlijk,’ loog Grant.

Opgewekt liep hij de dokterskamer uit, de gang door van het kolossale ziekenhuis. Hij liep langs de receptie, knikte vriendelijk naar de vrouw met het korte vlotte kapsel achter de balie, en spoedde zich zo snel zijn benen hem konden dragen naar de uitgang. Zodra hij de draaideur door was, dwarrelde sneeuw over hem heen. Even sloot hij zijn ogen en haalde diep en opgelucht adem.

‘Connor?’ hoorde hij, toen hij een stap over de drempel van het ziekenhuis had gezet.

Hij draaide zich naar de jonge vrouw, en met een schok realiseerde hij zich wie hem indringend aankeek.

Leyla Rivers.

Ze had nog steeds van die bijzondere kattenogen; gifgroen. Haar lange, blonde haar viel losjes langs haar smalle gezicht.

‘Verrader!’ was het eerste dat er uit Grants mond kwam. Hij voelde de knoop rond zijn maag groeien, ook al waren er vreemde kriebels in zijn onderbuik toen ze dicht naar

hem toe boog en in zijn oor fluisterde: ‘Altijd leuk om je weer te zien, Connor.’

Hij humde wat.

Ze glimlachte vriendelijk en streek door haar lange haren. ‘Luister. Het was nooit persoonlijk.’

Grant bromde.

‘Nee echt, het was niet persoonlijk. Ik ben actrice en Sinclair, je oom, had me ingehuurd. Ik hoorde van hem dat onze interventie gelukt is?’

Grant klemde zijn kaken op elkaar.

‘Ik bedoel, dat je van je alcoholprobleem verlost bent. Toch?’

‘Ja.’

‘Sorry. Misschien ben ik te opdringerig en mag ik je er niet naar vragen.’ Ze likte langs haar lippen.

‘Geen probleem,’ zei Grant onhandig. Hij kon zijn ogen niet van haar afhouden. Er was iets in de manier waarop ze bewoog, als een roofdier, en ze stond veel te dichtbij. Haar warmte en bloemachtige vanilleparfum maakten hem duizelig.

‘Eigenlijk bemoei ik me liever niet met de opdrachten. Ik speel mijn rol en dat is het. Ik wilde alleen zeggen dat je oom echt om je moet geven, want deze interventie was niet goedkoop.’

Connor haalde diep adem en ontspande zijn kaakspieren. ‘Weet je, Leyla, ik ben blij dat het achter de rug is allemaal. En ja, het heeft geholpen, want ik ben van mijn probleem af en het gaat goed met me.’

‘Fijn. En ik wil je nog zeggen...’

‘Wat?’

Ze kwam weer net te ver voorover, tot vlak bij zijn nek. ‘Normaal slaap ik niet met mijn cliënten.’

Grant stapte naar achteren.

‘Echt niet. Ze betalen me voor een dienst, niet om met ze te slapen. Dat was vrijwillig en ik eh... ik denk daar nog weleens aan.’

‘Wat wil je, Leyla? Of hoe je ook echt heet.’

‘Het spijt me dat ik niet eerlijk tegen je was. Voor mij was het een opdracht, een opdracht die goed verdiende. Ik kom niet zo gemakkelijk aan een hoofdrol in een blockbuster, dus verhuur ik mezelf als animator, of actrice. Veroordeel me niet, Connor. Het was echt niet persoonlijk. Ik moet mijn flatje in Denver betalen.’

‘Het voelde wel persoonlijk.’

Ze knikte. ‘Dat was omdat ik het wilde. Vergeef je me?’

Zijn hartslag liep op en hij voelde de ader in zijn nek tekeergaan. ‘Eigenlijk ben ik je dankbaar, dus ja, het is je vergeven.’

Ze stak haar armen uit en voor hij er erg in had drukte ze zich dicht tegen hem aan en plantte een kus op zijn wang. Zijn ademhaling ging als vanzelf sneller en hij moest zich inhouden om haar niet steviger vast te houden. Ze liet los en keek op haar polshorloge. ‘Zo laat alweer? Jammer, ik had nog veel langer met je willen praten.’

‘Ik ook.’ Grant keek peinzend naar zijn smartwatch. ‘Bijna twaalf uur, ik heb nu wel tijd.’

Leyla glimlachte haar tanden bloot. ‘Lijkt me leuk om bij te praten. Maar ik heb zo een afspraak.’ Ze wees naar het ziekenhuis.

‘O?’

‘Niets ergs, hoor. Ik moet bloedprikken. Waarschijnlijk last van bloedarmoede, dat willen ze onderzoeken.’

‘Gelukkig. Spreken we anders tegen het eind van de middag af? Rond etenstijd?’

‘Gezellig!’

‘In het Sheraton Hotel, of woon je daar niet meer?’

Ze kreeg een bloes op haar wangen. ‘Yard House, de bistro naast het Sheraton lijkt me prima, Connor.’

Ze hief haar hand, aaide over zijn stoppelbaard en even vergat hij alles om zich heen. Ze draaide zich om en liep heupwiegend de draaideur van het ziekenhuis door.

Grant voelde de opwinding van haar verleidelijke bewegingen door zijn spieren trekken. Hij zuchtte diep terwijl hij haar nakeek. Voor het eerst sinds lange tijd was hij vol leven, bevrijd, gelukkig en tegelijk op zijn hoede. Iets in hem schreeuwde dat hij uit haar buurt moest blijven.

Hij schudde het idee wat hij met Leyla wilde doen van zich af, zette een paar stappen, tot vlak voor het drukke zebraapad, en ademde de frisse winterlucht diep in. De voorbijtrekkende drukte van de stoppende en optrekkende voertuigen, de taxi’s, de busjes en ambulances, ging aan hem voorbij. Voor een moment stond de wereld stil. Hij voelde zich goed. Eindelijk! Alles was voorbij. Bovendien had hij een date met de vrouw waar hij de laatste dagen steeds vaker aan dacht. Als bij toeval was ze opnieuw zijn leven in gewandeld. Het lot moest hem goedgezind zijn. Na alle narigheid was het nu zijn tijd.

Grant gooide zijn hoofd in zijn nek, sloot zijn ogen, en liet de zachte sneeuwvlokken over zijn gezicht lopen. Alles was mooi. Alles was perfect. Van nu af aan zou hij er alles aan doen om geen druppel alcohol meer aan te raken.

Grant schrok op van getoeter, opende zijn ogen en zag een glimmende limousine met geblindeerde ramen naast de stoep stoppen. Het raam aan de bijrijderskant ging omlaag. De chauffeur wenkte en nieuwsgierig stapte Grant naar voren.

‘Meneer Grant?’

‘Eh. Ja, hoe eh...’

Nog voor hij zijn zin af kon maken sprong de man uit de auto en opende het portier. 'Lord Sinclair gaf mij de opdracht om u op te halen.'

'Mijn oom? Hij heeft blijkbaar iets goed te maken. Nou, prima.' Grant stapte in en nam plaats op de lederen bank, terwijl de chauffeur het portier achter hem dichtdeed. Zonder verder nog iets te zeggen, ging de man met het petje weer achter het stuur zitten, startte de wagen en trok langzaam op.

Grant liet zich achterover zakken en keek naar het veranderende uitzicht dat aan hem voorbijtrok. Weg van het ziekenhuis. Weg van de hectiek van de drukke stad.

De auto sloeg af naar een smal landweggetje. Reed het buitengebied van Denver uit, door steeds rustiger wordend landschap, dat veranderde in groene stroken.

Nog altijd kreeg Grant een nostalgisch gevoel als hij naar zijn oom reed. De reis bracht herinneringen terug uit zijn jeugd, die een wereld van verschil leek in vergelijking met zijn chaotische leven nu.

Zijn dochter Riley kwam er vroeger graag. *Bij oom Sinclair spelen!* Beelden van haar schoten door hem heen, of hij wilde of niet. Riley. Sinclair was dol op haar. Hij verwende haar schromelijk met spullen die Grant zich niet altijd kon veroorloven. Ze kreeg alles wat ze wilde, niets was hem te gek. Alsof Sinclair de verloren tijd met Grant in wilde halen.

De auto reed de grintweg op, en de villa in de verte gaf Grant de vervlogen herinneringen aan zijn jeugd verder terug.

Hij had er vanaf zijn zestiende gewoond, vanaf het ongeluk van zijn ouders. Hij was zijn oom nog altijd dankbaar dat hij de zorg voor hem op zich genomen had, ook al zag hij Sinclair bijna niet en was hij erg eenzaam geweest in het enorme huis waarvoor het voertuig tot stilstand kwam. Alleen tijdens feestdagen was het anders, dan was het gezellig omdat zijn oom ook thuis was. Alle andere dagen was hij alleen. Sinclair was op pad, voor zaken. Overnames. Dingen waar Grant niet mee bezig was op zijn zestiende. Toch probeerde hij er het beste van te maken. Bijgestaan door privéleraren en de vele huishoudsters, tuinmannen en ander personeel. Inez in het bijzonder. Hij had speciale herinneringen aan haar. Vooral van zijn achttiende verjaardag en van een regenachtige dag waarop hij alleen met haar was. Ze was zeker dubbel zo oud als hij...

Grant zuchtte en wuifde de herinnering weg.

De chauffeur opende het portier, en Grant stapte uit, trok zijn shirt recht en klopte zijn jeans af voor hij verder liep, naar de deur van het enorme gebouw die openzwaaide voor hij kon aankloppen.

Een vrouw van middelbare leeftijd kwam aangerend, haar armen opengesperd. 'Ai, Connor. Je bent hier!' Ze omarmde hem stevig en riep van alles in het Spaans, waar hij nog steeds niets van begreep.

De zaal was aangekleed met kerstdecoratie, hoewel het midden januari was. Het vuur brandde hoog op in de open haard, waarboven een protserige hertenkop mat voor zich uitstaarde. Hij herinnerde zich Rudolph goed, het dier had hem in het verleden vaak nachtmerries gegeven, tot het moment dat Sinclair het tijd vond om zijn eigen trofee te schieten. Hij had de toen zeventienjarige Grant meegenomen naar Rocky Mountain National Park en hem een geweer in zijn handen geduwd met een opdracht die zijn leven voor altijd zou veranderen. De National Park ranger keek voor een paar honderd dollar de andere kant op. Het kleine bokje ernaast aan de muur was zijn aandeel. Nog altijd kon hij het opgezette dier niet aankijken. Het sloot een deel van zijn jeugd af waar hij niet meer bij kon, of niet meer bij wilde komen. Wat hij zich wel levendig herinnerde was de reactie van zijn oom. Sinclair was trots geweest en had hem geprezen, hem als zijn zoon en als man aangeduid. Net als die eerste keer dat hij alleen was

geweest met Inez, zijn oppas. Nu hij hier stond en erover nadacht, vroeg hij zich af of zijn oom er met opzet voor had gezorgd dat er op die herfstdag, op zijn achttiende verjaardag, niemand anders in de villa was. Of hij wist dat Grant in zijn pubertijd vaak droomde over haar. Die stormachtige verjaardagnacht zou hij nooit meer vergeten. Haar zachte vormen, haar warmte en hoe ze lachte voordat ze fluisterde: 'Dat kan beter.'

Nooit kon hij haar vergeten, Inez was een deel van hem geworden, ook al waren er daarna tal van anderen geweest. Niemand was zo bijzonder als die eerste.

'Ah, eindelijk. Daar ben je!' bulderde een stem vanuit een hoge lederen fauteuil, vlak voor de open haard. Sinclair kwam langzaam overeind, slofte naar Grant toe en klopte op zijn schouder. 'Terug in het land van de levenden. Hoelang heb je na die nare val in coma gelegen?'

'Drie dagen,' zei Grant vlak.

'Wat een geluk dat je val gebroken werd door die matras onderin. Ze hadden daar in het centrum al een voorgevoel. Slimme mensen toch.'

'Hm. Wat je geluk noemt,' bromde Grant. Hij streek over zijn arm, het voelde alsof het gips er nog omheen zat.

Zijn oom schudde zijn hoofd, slofte naar een antieke eiken wandkast, en opende een kastje waarboven meteen spotjes aansprongen, zodat de exotische drankflessen die erin stonden oplichtten. Voor hij een fles pakte wierp hij een blik op Grant. 'Nog altijd onwennig. Ook al groeide je in mijn huis op. Ik heb je nooit uit je starre houding kunnen halen. Mijn broer, God hebbe zijn ziel,' Sinclair sloeg een kruisje, 'heeft je helaas te lang opgevoed, zodat ik je niet geheel kon helpen om je dit overvloedige leven eigen te maken. Wist je dat kinderen vanaf een jaar of acht niet meer te vormen zijn? Alle opvoeding vanaf dan is

nutteloos. Het geeft niet, we doen wat we kunnen, toch?' Hij gebaarde Grant te gaan zitten op de bank tegenover hem.

Hij schonk twee glazen scotch in, aarzelde even, en gooide een glas terug in de kristallen karaf. Hij pakte het volle glas en liep terug. 'Spijtig dat ik tegenwoordig soms dingen vergeet, Connor. Ik had je bijna iets aangeboden waarvoor ik je wil behoeden. Net nu je van de alcohol verlost bent en al die posttraumatische narigheid en paranoia achter je kunt laten dankzij de medicatie. Werkt goed, toch?'

'Uh-huh.'

'Ja, ik zie het aan je. Fijn. Zal ik Maria vragen om wat thee, koffie of fris?'

Grant schudde zijn hoofd, liet zich verder achterover zakken in de bank en sloeg ongemakkelijk zijn benen over elkaar.

'Je zult je wel afvragen wat je hier doet. Ik ben blij te zien dat je eindelijk uit het verband bent. Je ziet er goed uit.' Hij liep naar Grant en legde vaderlijk zijn hand op zijn schouder.

'Waarom ben ik hier?'

Sinclair slofte naar de stoel tegenover Grant. Hij liet zich er geleidelijk in zakken.

Hij is een oude man geworden, dacht Grant. Nog steeds zag hij zijn oom als een sterke kerel, ook al was hij dat al lang niet meer. Zijn grijze haren, de langzame manier waarop hij bewoog, hoe dun zijn benen en armen waren. Hoe anders dan de jager met wie hij ooit door de Rocky's trok. Onverwoestbaar en altijd luid aanwezig.

'Ik snap waarom je mij ontweek na de verdwijning van Riley. Het zullen de herinneringen wel zijn.' Hij vouwde zijn handen ineen. 'Ik word oud. Een oude man. En ik heb nooit kinderen gekregen. In jou zag ik altijd de zoon die ik

zelf nooit had, en Riley...' Hij zweeg even. 'Riley was als een kleindochter. Ze bracht leven en...' hij slikte moeizaam, '... we moeten verder en we moeten soms dingen uit het verleden achter ons laten. Anders houden ze ons gevangen. Jij, jij hebt nog een toekomst voor je, Connor. Misschien moet je opnieuw trouwen, opnieuw een gezin stichten. Het is nog niet te laat, je kunt een nieuwe start maken. Ik wil niet dat je zoals mij eindigt.'

Grant zette zijn voeten naast elkaar. Zijn kaakspieren trokken strak. 'Misschien heb je een punt.'

De oude man kneep met zijn ogen en legde zijn handen plat in zijn schoot. 'Misschien heb ik iemand voor je. Ze heeft goede genen, is slim en, ook niet verwaarloosbaar, een prachtig exemplaar.'

Nerveus bewoog Grant op de bank heen en weer.

'Wij mannen zijn overbodig en nutteloos zonder nazaat. Kijk wat er van mij geworden is, Connor. Ik ben oud geworden, en dat ging sneller dan ik had gedacht. Er is niemand die zich om mij bekommert. Al die werksters hier...' Hij schudde zijn hoofd. 'Als je zo oud bent als ik, dan snap je het pas. Het gaat erom hoe we de wereld achterlaten. Of je iets van waarde achterlaat, of dat je verdwijnt in stof en niemand kan bevestigen dat je er ooit was. Geloof me, het is het beste advies dat ik je kan geven. Ga ervoor, nu het nog kan. Leyla Rivers is vruchtbaar, jong en mooi, en zeer geïnteresseerd in je. Niet beroepsmatig, maar oprecht. Dat is zeldzaam, Connor. Koester dat.'

Grant fronste diep. 'Dus het was wel opzet, onze ontmoeting vanmorgen in het ziekenhuis? Je wist dat ik een afspraak had en vertelde Leyla erover, zodat ze me tegenkwam, of niet? Precies zoals de vorige keer dat jullie zonder mijn toestemming een interventie regelden.' Grant wilde opstaan.

Sinclair hief zijn hand. 'Blijf alsjeblieft nog even zitten, zoon. Ik weet dat ik nooit de rol van je echte vader op me kon nemen. Het spijt me ook dat ik er niet eerder voor je was. Dat mijn werk altijd voorging. Blijf nog heel even zitten. Vergeet Leyla even, ik wilde iets anders met je bespreken. Iets zakelijks.'

Maria kwam binnen. Ze liet haar blik over het glas in Sinclairs hand gaan en kreeg een knalrood hoofd. 'Zal ik thee zetten? Het is eerder tijd voor thee, toch?'

'Is goed, Maria. En er was nog iets...'

Maria knikte, en verdween net zo snel als ze was gekomen. 'Vrouwen. Altijd een uiterst slecht gevoel voor timing. Waar was ik?' Sinclair streek over zijn baard en keek verward voor zich uit.

'Het was iets zakelijks.'

'Natuurlijk. Ik wilde je mededelen dat ik het meeste dat ik bezit aan je nalaat. Eerst wil ik je om een gunst vragen. Mijn bedrijf... nee wacht... was het nou verkocht?'

'Het bedrijf is al een aantal jaren geleden verkocht,' zei Grant.

'Ach, ja. Natuurlijk.'

Grant zuchtte diep toen Maria binnenkwam met een glas water en ze een pil voor Sinclair op tafel legde.

'De thee komt eraan hoor, sir,' mompelde ze en ze spoedde zich de kamer uit.

Sinclair pakte de pil op en hield hem omhoog, sloot één oog en tuurde naar het ding alsof het een briljant was. 'Dit hier. Dit dingetje maakt het verschil voor mij. Zonder deze pillen ben ik hopeloos verloren.' Hij spoelde hem weg met wat slokken water en veegde daarna zijn baard aan zijn mouw af.

'Wat is het?' vroeg Grant nieuwsgierig.

‘Ik slik ze tegen dementie. Ze werken langzaam en het is pas sinds de laatste twee dagen dat ik een kleine verbetering opmerk.’

‘Dementie? Oh, Jezus, dat wist ik niet,’ stamelde Grant.

‘Het is niet erg, want er is dit nieuwe wondermiddel. Het stopt de afbrokkeling van mijn geheugen en bouwt het zelfs langzaam terug. En weet je wat de ironie is? Mijn bedrijf, eh, mijn voormalige bedrijf heeft dit geproduceerd. Ik had het nooit mogen verkopen. Als ik dat toch had geweten. Maar goed, die verrekte aandeelhouders. Zij hebben me gedwongen.’ Hij balde zijn vuist en sloeg op de leuning van de bank.

‘Ik ben blij dat er tegenwoordig medicatie voor is,’ zei Grant. ‘Wel vreemd dat ik er nog niets over in het nieuws heb gehoord. Je zou denken dat het wereldnieuws is als ze een middel hebben gevonden tegen dementie.’

Sinclair schudde zijn hoofd. ‘Het zit allemaal nog in de experimentele fase, jongen. Ik heb geen tijd meer om af te wachten. De testfase gaat lang duren, waarschijnlijk tien tot vijftien jaar, en ik heb niets meer te verliezen, zoals je ziet. Daarom neem ik dit risico, ongeacht de bijwerkingen. Tot nu toe vallen die mee. Alleen mijn spieren, vooral in mijn handen, trillen af en toe hevig.’

Grant staaarde naar zijn in elkaar gevouwen handen.

‘Het leek mooi, dit medicijn, tot ik vorige week een brief kreeg. Anoniem. Daarom ben je hier. Eh, waar ligt hij ook alweer?’ Sinclair keek speurend om zich heen. ‘Oh, ja, zou jij zo vriendelijk willen zijn om hem even te pakken, uit mijn bureaulade daar?’ Hij wees op het logge bureau vlak onder het raam.

‘Natuurlijk.’ Grant stond op, liep naar het bureau en trok de klemmende lade open.

‘Nee. De onderste. In die envelop... ja... die! Open hem en lees hem voor.’

Grant pakte de envelop en liep langzaam terug naar zijn plek. Hij liet zich op de bank zakken terwijl hij de brief uit de envelop trok. Nieuwsgierig bekeek hij het logo bovenaan. ‘Astraeus Corporation. Ik dacht...’

‘Ja. Mijn bedrijf inderdaad, ze hebben het een andere naam gegeven, achterlijk logo ook, met die in elkaar gevouwen sterren,’ zei Sinclair scherp. ‘Vergeet dat. Lees voor wat er staat.’

Nieuwsgierig gleden Grants ogen over de letters en hij las hardop voor.

‘Weledele Lord Henry Sinclair,

Onder moeilijke omstandigheden en met enig onbehagen schrijf ik u deze brief, in de hoop dat ik kan rekenen op uw discretie, en met het verzoek, na kennis te hebben genomen van dit schrijven, deze brief te verbranden tot as. Per mail en telefoon kan ik u onmogelijk benaderen, en ik kan u ook niet bezoeken. Dat zou argwaan wekken. Vandaar dat ik mijn trouwe rechterhand de opdracht zal geven deze brief namens mij te versturen, ook al kan ik u mijn naam niet geven. Ik ga bijna met pensioen en ben nog steeds een hooggeplaatste supervisor in uw voormalig bedrijf Chromonos, sinds de transitie en reorganisatie van vorig jaar omgedoopt tot Astraeus Corporation. De transitie werd in gang gezet toen Olivia Holmes na de dood van haar vader...’

‘Gerald Holmes, oftewel de Keizer, zoals iedereen hem noemde,’ onderbrak Sinclair hem. ‘Die oude rattenvanger. De hel hebbe zijn ziel!’

‘De transitie werd in gang gezet toen Olivia Holmes na de dood van haar vader, Gerald Holmes, het stokje overnam,’ ging Grant verder. ‘De reorganisatie en naamsverandering waren slechts het begin. Als trouwe rechterhand van haar vader deed ik mijn uiterste best om Olivia te assisteren, maar al snel merkte ik rare dingen op. Er stroomt geld binnen vanuit vreemde spookondernemingen. Het is totaal onduidelijk wat de bronnen van de geldtransities zijn. Het bedrijf draait op dit moment volledig op deze onbekende giften.

Ook Olivia’s gedrag is opvallend. Er zijn dagen waarop we alle afspraken moeten afzeggen, omdat ze onbereikbaar is. Omdat ik weet hoe uw voormalige bedrijf u aan het hart lag, en ik u jaren diende in betere tijden, vraag ik om uw hulp. Iemand zou moeten onderzoeken wat er aan de hand is, iemand die betrouwbaar is en die deze vreemde kwestie discreet op kan lossen. Ik hoop dat u nog de kracht op kunt brengen om het bedrijf van een gewisse ondergang te redden.’

Daarmee stopte de brief. Fronsens bestudeerde Grant nogmaals de woorden. Nergens stond een naam.

‘Een oude man als ik heeft zo zijn beperkingen,’ zei zijn oom. ‘Maar jij bent fit genoeg om op onderzoek te gaan. Deze anonieme schrijver moet mij kennen om te weten dat ik dit nooit zou toelaten. Bovendien ben ik gebonden. Een grap van het universum, wat een ironie.’ Hij zwaaide met zijn pillenstrip. ‘Als ze failliet gaan, dan stoppen ze het onderzoek naar deze medicijnen ook.’

Grant liep naar het bureau, legde de brief terug en schoof langzaam de lade dicht. Hij zuchtte, plantte zijn handen op het bureaublad en keek naar buiten, naar de verse sneeuwlaag. De witte deken was als een vage herinnering,

die hem in gedachten terugbracht naar Alttown, naar de plaats waar zijn tweede kans begon; vrij van alcohol, vrij van de pijn die hij met zich meedroeg sinds de vermissing van Riley. Er was echter iets waar hij niet bij kon. Flitsende beelden die zich afwisselden. Beelden die hij niet direct kon plaatsen. Hij wuifde de gedachten weg en draaide zich weg van het raam. ‘Dus je wilt mij onderzoek laten doen naar vreemde transacties binnen het bedrijf dat je jaren geleden verkocht? Waarom? Om je te verzekeren van een experimenteel medicijn, is dat het? Of is er iets anders, iets wat je me niet vertelt?’

Sinclair schraapte zijn keel op het moment dat de deur openzwaaide.

‘De thee!’ riep Maria opgewekt.

Grant wandelde langzaam terug en ging zitten, terwijl Maria hem een dampende kop en schotel toeschoof en hem een veelzeggende knipoog schonk vlak voor ze zich omdraaide naar Sinclair.

Ongeduldig tikte Grant met zijn wijsvinger op de rand van de schotel, wachtend tot Maria verdween.

‘Ik moet deze medicijnen slikken en dat is alles. Als ze failliet gaan, dan...’ Sinclair starde afwezig naar het standbeeldje op de wandkast. Een engel met uitgestrekte armen en vleugels. ‘Als ze failliet gaan, dan is het voorbij. Ik kan niet kwijlend wegrotten in deze stoel, Connor. Dan zet ik er een punt achter, snap je? Dus dit is mijn enige houvast. Soms denk ik erover om het nu al op te geven, maar ik wil nog niet, er zijn dingen die ik nog wil doen.’

Grant knikte en zette de thee op de salontafel.

Sinclair hield het doosje pillen omhoog. ‘Deze kreeg ik van mijn oude vriend, professor Jeff Locke, die nog altijd voor Astraeus werkt. Ik vermoed dan ook dat hij de briefschrijver is. Zoek hem op en zorg er in ieder geval

voor dat hij snel extra voorraad voor me maakt. Pas dan start je het onderzoek naar de onbekende giften. Vraag het hem, ik durf te wedden dat hij erachter zit.'

Grant boog voorover, pakte het theekopje vast en nam langzaam een slok van het gloeiend hete spul. Hij schraapte zijn keel. 'Dus je wilt dat ik naar deze professor Locke ga en hem opdraag om extra experimentele medicijnen voor je te maken, en daarna moet ik onderzoek doen naar de boekhouding van het bedrijf? Dat klinkt als spionage.'

'Dat snap ik, en zo achterlijk ben ik nog steeds niet, dat je het zo moet herhalen. Ik weet wat ik heb gezegd.'

Grant zette het kopje langzaam terug, verschoof het tot het oortje precies rechts zat. Hij had gehoopt tot rust te komen na zijn revalidatie. Toch knikte hij, tegen zijn onderbuikgevoel in.

'Oké,' zei hij gedempt. 'Goed, ik doe het, oom. Ik ga je helpen.'

'Dank je, zoon,' zei Sinclair.

Grant stond op, en wilde vertrekken.

'Connor?' riep zijn oom hem terug. 'Ik heb de onkosten die je moet maken al bijgeschreven op je rekening. Ik wil niet dat je je ergens zorgen over moet maken. Ik heb alles voor je geregeld.'

'Net zoals Leyla zeker.' Zonder een reactie af te wachten liep Grant de deur uit, de hal in, waar Maria hem vlak voor de voordeur tegenhield. Ze had een ernstige blik in haar ogen.

'Het gaat niet goed met meneer,' fluisterde ze. 'Ik maak me zorgen, Connor. Hij slaapwandelt de laatste dagen. 's Nachts loopt hij rond in zijn pyjama, als een zombie, met zijn ogen open, maar hij slaapt. Ik ben bang voor hem.' Ze

leunde dichter naar hem toe. ‘Eigenlijk wil ik ontslag nemen.’

Grant legde zijn hand op haar schouder. ‘Ik zal zorgen dat je salarisverhoging krijgt voor al je goede zorgen, Maria. Hoelang werk je hier al?’

‘Bijna twintig jaar in maart.’

‘Dat is heel wat Maria. Je bent erg belangrijk voor mij en ook voor hem, al zal hij je dat nooit zeggen.’

Ze wreef een traan uit haar ooghoek.

‘Ik zal zorgen dat je hulp krijgt, goed? Iemand erbij voor de verzorging, zodat jij de belangrijke dingen hier kunt blijven doen.’

‘Dat zou veel helpen. Bedankt.’

‘Je bent onmisbaar, Maria. Laat het aan mij over, goed?’

Ze glimlachte zuinig en opende de deur voor hem.

De vrieskou sloeg in Grants gezicht. Even sloot hij zijn ogen en genoot van de vrijheid en de buitenlucht.

Hij keek over zijn schouder en door het raam naar binnen. Sinclair zwaaide naar hem en Grant hief zijn hand, draaide zich om en liep over het door sneeuw bedekte grindpad naar het voertuig verderop.

De chauffeur opende het portier van de limousine.

‘Waarheen, meneer?’

Grant keek op zijn horloge, twijfelde even, omdat het nog vroeg was. Hij haalde zijn schouders op. *Wat maakt het uit dat ik veel te vroeg ben? Ik kan wel een sterke bak koffie gebruiken.* ‘Naar het Sheraton graag.’

Yard House was precies zoals hij het zich herinnerde; rustiek, hoge donkerhouten binnenwanden, behangen met stoere messing rekken vol glaswerk, flessen tot aan het plafond en vele exotische planten. Op de ronde kleine tafeltjes brandden gezellige theelichtjes in glazen houdertjes.

Automatisch nam hij plaats bij het raam, dat uitkeek op de betonnen wolkenkrabbers om het hotelcomplex heen. Sneeuw viel uit de grijze lucht vlak boven de wolkenkrabbers, en op de straat wandelden mensen gehaast voorbij.

Grant wreef zijn ijskoude handen over elkaar en blies er warme lucht overheen. Zuchtend keek hij opnieuw op zijn polshorloge, het was veel te vroeg. Hij zou nog zeker twee uur op Leyla moeten wachten. Hij bestelde een koffie bij de vriendelijke serveerster, en moest zich voor het eerst sinds weken inhouden om niet iets sterkers ernaast te nemen. Hij kneep zijn vuisten open en dicht en herinnerde zichzelf aan hoe hij had afgezien de afgelopen tijd. *Niet voor niets. Laat het niet voor niets zijn geweest.* Dat was zijn mantra geworden. Een zin die hij herhaalde als hij een ‘aanval’ of ‘terugval’ op voelde komen, als hij naar drank wilde grijpen. Een zucht om de pijn die er nog zat weg te